

[Finansministeren.]

elskværdigt, men det, der er Tale om selv i denne min elskværdige Fortolkning, kan jo ikke have nogen som helst Betydning for det Problem, her foreligger, hvor det gælder om at fremskaffe 15 Mill. Kr.; det løser slet ikke det Problem, her foreligger. Men saa maa jeg betragte det som en vel elskværdig Afvisning, men som en Afvisning i Realiteten, og det er Realiteten, det gælder om. Spørgsmaalet drejer sig om at fremskaffe Midler, og hvis man ikke vil være med til det, afviser man Forslagene, medmindre man er i Stand til at stille andre Forslag, der fremskaffer Midler i samme Omfang.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Stein) udtalte, at disse Forslag ikke var moralske. Ja, det kommer vel an paa, hvad man anser for moralsk. Jeg ved ikke, hvor det staaer skrevet, at det konservative Folkeparti har Monopol paa at bestemme, hvad der er moralsk; jeg tvivler ikke om, at de har deres Opfattelse deraf, men om den er rigtig eller gal, kan de virkelig ikke forlange selv at faa Lov til at afgøre. Jeg er enig med det ærede Medlem, som talte for det radikale Parti (Veistrup), og som erklærede, at det, der skete i 1927, var umoralsk. Det er ikke sandsynligt, at vi kan faa det konservative Folkeparti med paa den Anskuelse, men det maa dog faa det ærede Medlem til at indse, at Afgørelsen af, hvad der er Moral og Ikke-Moral, afhænger af Synspunktet, den politiske Indstilling. Jeg ved godt, at man fra konservativ Side ikke ønsker Beskatning af Kapital eller Renter — det staaer maaske endda skrevet i deres Program —, men jeg vil ikke indrømme, at det, der staaer skrevet i det konservative Program, har mere med Moral at gøre end det, der staaer skrevet i andre Programmer, og jeg vil mene, at det, der staaer i det Program, jeg arbejder for, er det mest moralske ud fra mit Synspunkt. Jeg betragter derfor det ærede Medlems Udtalelse som et Udtryk for, at det ærede Medlem har ønsket at fremstille, hvad der var konservativ Moral. Det skal jeg ikke have noget imod, men at ophøje det konservative moralske Standpunkt til det almindelige i vort Land tror jeg ikke vil lykkes det ærede Medlem.

Det ærede Medlem mente dernæst, at Forslagene heller ikke havde noget at gøre med sund Økonomi. Paa dette Punkt kan jeg sige ganske det samme. Hvad det ærede Medlem som Ordfører for det konservative Parti anser for sund Økonomi, anser jeg rimeligvis for det modsatte. Synspunkterne med Hensyn til, hvorledes Økono-

mien skal understøttes, er jo i hvert Fald saa grundforskellige for de forskellige Partier, at jeg ikke tror, man skal tillægge sig den absolutte Vurdering af, hvad der er sund Økonomi eller Moral, men kun sige, som det er: Ja, jeg mener altsaa, at det ikke er en sund Økonomi, selv om andre — med samme Ret, burde man tilføje — kan mene, at det er sund Økonomi. Det beror paa et individuelt Synspunkt.

Men den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti skulde dog lægge Mærke til en Ting, naar han taler saa meget om, at Renteindtægten ikke maa beskattes. Renteindtægter hviler jo, i alt Fald i de hyppigste Tilfælde, paa juridisk garanterede Forpligtelser fra det ene Menneske til det andet — til syvende og sidst i hvert Fald. De Folk, der har Papirerne, Obligationerne, har en Ret til at faa et Udbytte. Men lad os tage Landbruget, lad os tage de Folk, der sidder derude og skal betale Obligationsrenter! Er de ogsaa af den Mening, at det er Synd at paalægge den Mand en Ekstraskat, som sidder et eller andet Sted i Landet og faar Obligationsrenterne? Jeg er ikke sikker paa, at de alle sammen vil troppe op og hævde, at det er den sorteste Uretfærdighed. De hævder jo, og sikkert med Rette, at det er overordentlig vanskeligt og maaske umuligt for dem at betale Renterne, men de skal betale dem. I hvert Fald er det ikke den Mand, der har Ret til Renterne, der giver Afkald paa dem. De kommer somme Tider til Staten og spørger, om den ikke kunde hjælpe dem, og Staten har søgt at gøre, hvad den mener er muligt; men den Mand, der har Renteretten, giver ikke Afkald paa noget, han beholder Renteretten. Naar man taler om Betydningen af en eventuel Beskatning af Renten i Øjeblikket, er der ogsaa Grund til at tænke paa, at der er nogle, som skal betale disse Renteindtægter til andre, og som har overordentlig vanskeligt derved.

De, der har Retten til Renteindtægterne, har altid fat i den rigtige Ende, for saa vidt som det da er muligt at fremskaffe Midlerne, og hvis de ikke skulde faa Renteindtægterne, skal de jo heller ingen Skat betale af dem. Jeg tror ikke, der er nogen Grund til i Almindelighed at ynke Rentenyderne for Tiden. Jeg indrømmer, som jeg sagde før, at en Skat som denne — saaledes vil det for Resten være med de allerfleste Skatter — paa enkelte Punkter kan komme til at ramme paa en Maade, som man kunde ønske, den ikke ramte paa, men jeg hævder, at som Helhed, hvis man skal have